

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Horváth Klára ügyvéd által képviselt - felperes neve jogutódjaiként - I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű és II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe.) II. rendű felpereseknek - dr. Varró Dénes ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, a személyesen eljáró II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű, dr. Mocsai Sándor ügyvéd által képviselt III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű, IV.rendű alperes neve (IV.rendű alperes címe) IV. rendű, IV.rendű alperes neve (IV.rendű alperes címe) V. rendű, VI.rendű alperes neve (VI.rendű alperes címe) VI. rendű, valamint VII.rendű alperes neve (VII.rendű alperes címe) VII. rendű alperesek ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2010. szeptember 28. napján kelt 25.P.24.763/2005/56. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 57. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, valamint az I-II. rendű felperesek részéről Pf/2. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja. Egyetemlegesen kötelezi az I-II. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg - 15 napon belül - az I. rendű alperesnek 200.000 (Kettőszázezer) forint perköltséget; az állam által viselt eljárási illeték összegét 450.000 (Négyszázötvenezer) forintra, az állam által viselt pártfogó ügyvédi díj és szakértői díjelőleg összegét 268.451 (Kettőszázhatvannyolcezer-négyszázötvenegy) forintra felemeli, míg az I. rendű alperes illetékfizetési, pártfogó ügyvédi díj és szakértői díj fizetési kötelezettségét mellőzi.

Egyetemlegesen kötelezi az I-II. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg - 15 napon belül - az I. rendű alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 180.000 (Egyszáznyolcvanezer) forint fellebbezési, valamint 183.000 (Egyszáznyolcvanháromezer) forint csatlakozó fellebbezési illetékből az I. rendű felperes köteles az államnak - felhívásra - megfizetni 181.500

(Egyszáznyolcvanegyezer-ötszáz) forintot, míg 181.500 (Egyszáznyolcvanegyezer-ötszáz) forintot az állam visel.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I-II. rendű alperesek házastársak voltak, az életközösségük kezdetén - 1980-ban - a II. rendű alperes édesanyja, az I-II. rendű felperesek jogelődje kizárólagos tulajdonában álló ... szám alatti ingatlanban éltek, az I-II. rendű felperesek jogelődjével egy háztartást vezetve. A VII. rendű alperes 1981-ben gyermekének, az I. rendű alperesnek ajándékozta a ..., korábban ..., ... szám alatti ingatlan 333/658 részét, hogy azon építkezést kezdjenek. Az I-II. rendű felperesek jogelődje 1982-ben 280.000 forintért eladta a ... szám alatti ingatlanát, a vételárat az ... szám alatti ingatlanon épülő családi ház építésére fordította. Az I-II. rendű felperesek jogelődje az I-II. rendű alperesekkel közösen tevékenykedett a felépítmény létrehozásában, majd a felépült házban az I-II. rendű felperesek jogelődje és az I-II. rendű alperesek egy háztartást vezetve 20 éven át együtt laktak, keresményüket közösen kezelték. Az I. rendű alperes az 1980-as években mellékállásban kiegészítőként tett szert jövedelemre, amellyel a II. rendű alperes felé nem számolt el. Az I-II. rendű felperesek jogelődje a ... konzervgyárban dolgozott, más mellékállást is vállalt, a II. rendű alperes pedig pedagógusként szerzett rendszeres jövedelmet. Az I-II. rendű alperesek házassága az 1990-es évek végén megromlott, a 2000. február 18. napján kelt szerződéssel a házastársi vagyonszövetségüket akként szüntették meg, hogy - a telek megosztását követően - a perbeli ingatlanak fele részben - házastársi vagyonszövetség megszűntetése jogcímén - a II. rendű alperes lett a tulajdonosa. A földhivatal a ... szám alatti ingatlant a 2000. március 1-jén kelt határozatával osztotta meg, így külön helyrajzi számra került a VII. rendű alperes, illetőleg az I-II. rendű alperesek tulajdonát képező ingatlan. Az I. rendű alperes 2001-ben öröklési szerződést kötött testvérével, a III. rendű alperessel, amelynek folytán a földhivatal a III. rendű alperes javára az I. rendű alperes 1/2 tulajdoni hányadára vonatkozóan elidegenítési és terhelési tilalmat jegyzett be az ingatlan-nyilvántartásba. A perbeli telek 1982. évi forgalmi értéke 42.000 forint volt, a felépítmény értéke 793.000 forint, míg 2008-ban a telek forgalmi értéke 1.400.000 forint volt, míg a felépítmény beköltözhető forgalmi értéke 17.100.000 forint.

Az I-II. rendű felperesek jogelődje a Ptk. 578/G. § (2) bekezdésére, illetőleg a ráépítés szabályaira alapított módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy megszerezte a ..., ... szám alatti ingatlan 56/100 tulajdoni hányadát. Ezen túlmenően kérte a ... Bt.-ben meglévő I. rendű alperesi üzletrész 146/1000 része 486.666 forint megváltási ár fejében történő elszámolását. Kérte továbbá az alperest a ..., ... alatt felvett ingatlanra fordított beruházásai kapcsán 200.000 forint, a ... ingatlannal kapcsolatban 1.000.000 forint, míg az ... forgalmi rendszámú ... típusú gépkocsi kapcsán 240.000 forint megfizetésére kötelezni. A további alpereseket a kereset tűrésére kérte kötelezni.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozása szerint az I-II. rendű felperesek jogelődje, valamint az I-II. rendű alperesek között nem állt fenn olyan gazdasági célokra is kiterjedő rokoni együttélés, amely megalapozná az I-II. rendű felperesek jogelődje által hivatkozott jogszabályhely alkalmazhatóságát. A II. rendű alperes a kereset teljesítését nem ellenezte, azzal maga is egyetértett. A III-IV. rendű, és VI. rendű alperesek a keresetről személyes meghallgatásuk alkalmával nem nyilatkoztak. Az V. rendű alperes nem tett érdemi nyilatkozatot. A VII. rendű alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az I-II. rendű felperesek jogelődjének 3.000.000 forintot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A pártfogó ügyvéd díját 100.000 forintban állapította meg áfa nélkül. Az ítélet jogerőre emelkedését követően megkeresni rendelte a költségmentes ellátmány kezelőjét azzal, hogy a fenti díjat utalja ki a pártfogó ügyvéd részére. Kötelezte az I-II. rendű felperesek jogelődjét, hogy fizessen meg az I. rendű alperes részére 93.750 forint áfát is magában foglaló részperköltséget. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 200.000 forint le nem rótt eljárási illetéket, rendelkezése szerint a fennmaradó 250.000 forint eljárási illetéket az állam viseli. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy a Pest Megyei Bíróság Gazdasági Hivatala külön felhívására fizessen meg 110.000 forint pártfogó ügyvédi díjat, illetve szakértői díjelőleget, a fennmaradó 158.451 forintot az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság alaptalannak ítélte az I-II. rendű felperesek jogelődjének a Ptk. 578/G. § (2) bekezdésére történő hivatkozását. A lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapította, hogy a mintegy 20 éves együttlakás alatt az I-II. rendű felperesek jogelődje, valamint az I-II. rendű alperesek semmiféle közös gazdálkodást igénylő közös gazdasági célt nem valósítottak meg, ezért az elsőfokú bíróság az egyéb vagyoni tételek figyelmen kívül hagyásával kizárólag a ..., ... szám alatti ingatlannal kapcsolatos igényt minősítette. Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak az I-II. rendű felperesek jogelődjének a ráépítéssel kapcsolatos megszerzésre történt hivatkozását sem. Álláspontja szerint az I-II. rendű felperesek jogelődjének igénye csak ajándék visszaköveteléseként értelmezhető, ugyanis az I-II. rendű felperesek jogelődje az I-II. rendű alperesek részére ajándékozta ingatlana vételárát, és az az építkezéshez a felek közös egyetértésével felhasználásra került. Mérlegelte, hogy az I-II. rendű felperesek jogelődje 20 éven keresztül egészen a felek házassági bontóperéig nem kívánt haszonélvezetben megnyilvánuló igényt sem érvényesíteni a perbeli ingatlan kapcsán. Ebben az időben nem tett olyan nyilatkozatot az I-II. rendű alperesek felé, miszerint igényt tartana az 1980-as évek elején az ingatlanba beruházott összegre. Álláspontja szerint a mintegy 20 évig tartó házasság megromlása nem alapozza meg az I-II. rendű felperesek jogelődjének ajándék visszakövetelésére vonatkozó igényét. Ugyanakkor a perben feltárt adatokból megállapította, hogy az I-II. rendű felperesek jogelődjét a vételár ajándékozásakor olyan szándék vezérelte, miszerint az ingatlan a későbbiekben a család tényleges lakhatását szolgálja és nem a családon kívülálló személyek

vagyonszerzését, ezért okkal terjesztett elő keresetet, ugyanis a III. rendű alperes javára az öröklési szerződés folytán bejegyzett elidegenítési és terhelési tilalommal a fenti feltétel megghiúsult. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I-II. rendű felperesek jogelődje javára ekként a beköltözhető forgalmi érték 1/3 részének I. rendű alperesi jutója - 3.000.000 forint - számolható el, ugyanis az I-II. rendű felperesek jogelődje 1/3 résszel járult hozzá a beruházási költségekhez, amikor a 280.000 forintot az I-II. rendű alperesek részére juttatta. Utalt arra is, hogy az I-II. rendű felperesek jogelődjének igénye nem évült el, ugyanis a feltétel megghiúsulásáról való tudomásszerzését követően haladéktalanul előterjesztette keresetét.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. rendű alperes fellebbezett, annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérve. Álláspontja szerint a III. rendű alperessel megkötött öröklési szerződés nem adhat alapot az ajándék visszakövetelésére, különösen nem egy közel 20 évvel korábban történt ajándékozás vonatkozásában. Sérelmezte, hogy az ajándékozási szerződés, illetve az ajándékozás visszakövetelése kapcsán a bizonyítás egyáltalán nem került lefolytatásra, nem került megállapításra az ajándékozási szerződés tartalma és az a körülmény sem, hogy mi adhatna alapot az ajándék visszakövetelésére. Hangsúlyozta: az I-II. rendű felperesek jogelődje a követelését az egész eljárás során a ráépítésre, illetőleg a közös háztartásban élő hozzátartozók vagyoni viszonyaira vonatkozó, és nem az ajándék visszakövetelésének szabályaira alapozta. Hivatkozott arra is, hogy a téves feltevés akkor szolgálhat ajándék visszakövetelésére, amennyiben az a feltevés, amelyre figyelemmel az ajándékot adták utóbb véglegesen megghiúsult, és enélkül az ajándékozásra nem került volna sor. Az I-II. rendű felperesek jogelődje ilyen kikötést nem tett az I. rendű alperes felé, nyilvánvaló volt, hogy az I-II. rendű felperesek jogelődjének lakhatása az ingatlanban élete végéig minden korlátozás nélkül megoldott lesz, így egyéb kikötést nem kellett tenni. Állítása szerint az I-II. rendű felperesek jogelődje az ajándékozáskor a megajándékozottal egyértelműen nem közölte elvárását, az ajándékozó esetleges elképzelése és reményei nem azonosíthatók a jogszabályban rögzített feltevessel. Ezen túlmenően utalt arra is, hogy a PK 76. számú állásfoglalás 2. pontja értelmében az I-II. rendű felperesek jogelődjének ajándék visszakövetelése címén érvényesített követelése elévült, illetőleg ezen joga elenyészett, ugyanis az ajándékot 19 éven keresztül nem követelte vissza, még akkor sem, amikor az I-II. rendű alperesek életközössége megszakadt, illetve házasságukat a bíróság 2000-ben jogerősen felbontotta. A visszakövetelés csak akkor jutott az eszébe, amikor az I. rendű alperes öröklési szerződést kötött a III. rendű alperessel, amelynek ténye egyáltalán nem érintette az I-II. rendű felperesek jogelődje lakhatásának megoldását. Hivatkozott arra is, hogy az I-II. rendű felperesek - amennyiben az ajándék visszakövetelésének feltételei fennállnának - csak és kizárólag a jogelődjük által átadott pénzösszeget és annak 2001. február 3. napjától számított késedelmi kamatait követelhetnék.

Az I-II. rendű felperesek csatlakozó fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával elsődlegesen annak megállapítását kérték a Ptk. 582. § (3)

bekezdése alapján, hogy személyenként megszerezték a perbeli ingatlan 32/400 részének tulajdonjogát, amely megfelel az ajándékba adott 280.000 forint helyébe lépett értéknek. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletét jogalap tekintetében kérték megváltoztatni: a Ptk. 578/G. § (2) bekezdése alapján kérték tulajdonjoguk megállapítását. Álláspontjuk szerint a perben feltárt adatok igazolják, hogy a peres felek között közös gazdálkodás volt, egy négytagú család megélhetése mellett a felperesi jövedelem nélkül nem sikerült volna az építkezés és a hitelek törlesztése.

Az I. rendű alperes fellebbezése megalapozott, az I-II. rendű felperesek csatlakozó fellebbezése megalapozatlan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított - a rendelkezésre álló peradatokkal alátámasztott - tényállást elfogadta az ítélezése alapjául, az I. rendű alperest marasztaló ítéleti rendelkezéssel azonban nem értett egyet.

A Ptk. 578/G. § (1) bekezdése értelmében az élettársak együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont. Ha a közreműködés aránya nem állapítható meg, azt azonos mértékűnek kell tekinteni. A háztartásban végzett munka a szerzésben való közreműködésnek számít. A (2) bekezdés szerint ezeket a szabályokat kell alkalmazni - a házastársak kivételével - a közös háztartásban élő más hozzátartozók vagyoni viszonyaira is.

Az elsőfokú bíróság helytállóan helyezkedett arra az álláspontra, hogy a bírói gyakorlat szerint e jogszabályi rendelkezés helyes értelmezéséből az következik, hogy a családtagok vagyoni közösségének felszámolása során az említett rendelkezést akkor kell és lehet alkalmazni, ha megállapítható, hogy munkaképes, saját keresettel vagy jövedelemmel rendelkező felek erre irányuló megállapodással vagy anélkül gazdasági tevékenységet igénylő céljaik elérése érdekében egy háztartásban élve együttműködtek és a közös cél eléréséhez szükséges anyagi eszközöket, így vagyontárgyaikat, keresetüket, jövedelmüket, munkájukat közös rendelkezésre bocsátották. E szabályok alkalmazására nincs ezért lehetőség akkor, ha a családtagok közötti közösség csak abban áll, ha egy lakásban lakva egymást az élet fenntartásához szükséges körön belül gazdaságilag is támogatják, rokoni, illetve érzelmi alapon álló kölcsönös szívességi szolgáltatásokat teljesítenek egymás javára. Ez a körülmény ugyanis önmagában még nem hoz létre vagyoni közösséget.

A perben feltárt adatokból az elsőfokú bíróság azonban tévesen vont következtetést arra, hogy az I-II. rendű felperesek jogelődjenek, valamint az I-II. rendű alpereseknek mint közös háztartásban élt hozzátartozóknak a vagyoni viszonyaira ezeket a szabályokat nem kell alkalmazni. A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy önmagában annak - nem vitás - ténye, hogy az I-II. rendű felperesek jogelődje az ingatlana eladásából származó 280.000 forintot a perbeli ingatlanon felépítendő családi ház létrehozására fordította - az I-II. rendű alperesek vagyoni hozzájárulása mellett -, azt igazolja, hogy az I-II. rendű felperesek jogelődje, valamint az I-II. rendű alperesek gazdasági tevékenységet igénylő céljaik elérése érdekében egy

háztartásban élve együttműködtek és a közös cél eléréséhez szükséges anyagi eszközöket, vagyontárgyaikat közös rendelkezésre bocsátották a felépítmény létrehozása érdekében, így jogviszonyukra a Ptk. 578/G. § (2) bekezdésében írtak alkalmazhatók.

Az I-II. rendű felperesek a következőkben kifejtettek szerint azonban mégsem tarthatnak alappal igényt a jogelődjük vagyoni hozzájárulása arányában a perbeli ingatlan személyenkénti 32/400 tulajdoni hányadára.

Az I-II. rendű felperesek jogelődje, valamint a II. rendű alperes jogi képviselője 2000. január 6-án telekkönyvön kívüli tulajdonjog és használati jog iránti igény bejelentést tett a ...i Körzeti Földhivatalnál. A II. rendű alperes házastársi vagyontársaság címén a ingatlan 34375/100000 arányú - ugyanis a telek megosztás előtti értékét a VII. rendű alperes tulajdonát képező felépítménnyel együtt 5.000.000 forintban, a I-II. rendű felperesek jogelődje, valamint az I-II. rendű alperesek által létrehozott felépítmény értékét 11.000.000 forintban jelölte meg, így az I-II. rendű felperesek jogelődje, valamint az I-II. rendű alperesek által létrehozott felépítmény értékének fele ebben az arányban viszonyult az egész, megosztás előtti ingatlan 16.000.000 forintos forgalmi értékéhez - tulajdonjogát követelte. Az I-II. rendű felperesek jogelődje ugyanerre a tulajdoni hányadra használati jog bejegyzését kérte, míg a telekkönyvön kívül szerzett tulajdonjogának bejegyzése iránti igénye tárgyában jogfenntartó nyilatkozatot tett, arra hivatkozva, hogy a korábbi ingatlana eladásából származó bevételt a VII. rendű alperes által az I. rendű alperesnek ajándékozott telken épített családi házra fordította.

Ezt követően a II. rendű alperes az őt a házassági bontóperben képviselő ... ügyvéd által 2000. február 9-én felvett tényvázlatban azt a nyilatkozatot tette, hogy „amennyiben az 1/2-1/2 arányú felépítményt a férjem nem fogadja el, úgy én sem fogadom el a 800.000 forintos telekárat, illetve érvényesíteni kívánom az édesanyám pénzéből történő beruházásokat.”

A perben nem volt vitatott, hogy az I-II. rendű alperesek 2000. február 18. napján házastársi vagyontársaságot megszüntető megállapodást kötöttek, amelynek 3. pontja értelmében a még megosztás alatt lévő, de már kialakult ... - lakóház és udvar - ingatlan 1/2 arányú tulajdonjogát a II. rendű alperes szerezte meg, míg a ... ingatlan másik felének tulajdonjogát, valamint a megállapodás körébe vont egyéb ingó és ingatlan vagyon tulajdonjogát az I. rendű alperes. A megállapodás 4. pontja értelmében az I. rendű alperes vállalta, hogy értékkiegyenlítés címén 200.000 forintot fizet meg a II. rendű alperes részére.

A 2000. február 9-i tényvázlatban foglaltakat a házastársi vagyontársaságot megszüntető megállapodásban írtakkal összevetve az a következtetés vonható le, hogy az I. rendű alperes a házastársi vagyontársaság megszüntetése során elfogadta a II. rendű alperes igényét a ... ingatlan - nem csak a felépítmény - 1/2 arányú tulajdonjogára, annak fejében, hogy a II. rendű alperes elfogadta a VII. rendű alperes által az I. rendű alperesnek ajándékozott telekrész 800.000 forintos

értékét, valamint azt - bár ezt utóbb tagadta -, hogy a megszerzett 1/2 arányú tulajdonában elszámolásra került az édesanyja, az I-II. rendű felperesek jogelődje által a családi ház felépítésére fordított 280.000 forint. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a II. rendű alperes a felépítmény 1/2 arányú tulajdonjogára vonatkozó igényének előterjesztésekor a felépítmény értékét az I-II. rendű felperesek jogelődje által megvalósított beruházásokkal együtt létrehozott - 11.000.000 forintos - forgalmi értékben jelölte meg. Azok a tények, miszerint a megállapodás aláírása előtt alig egy hónappal az I-II. rendű felperesek jogelődje, és a II. rendű alperes együtt fordultak a földhivatalhoz a felépítmény tulajdonjoga, és használati joga tekintetében, valamint, hogy az I-II. rendű felperesek jogelődje aláírás előtt maga is látta (18. számú jegyzőkönyv 6. oldal) a ... által szerkesztett okiratot, és korábbi jogfenntartó nyilatkozata alapján mégsem kívánta tulajdonjogát érvényesíteni, azt támasztják alá, hogy a megállapodás tartalmával annak aláírásakor az I-II. rendű felperesek jogelődje is egyetértett, a családi ház felépítésére fordított 280.000 forintot elszámoltnak tekintette az I-II. rendű alperesek házastársi vagyonközösségének megszüntetésével leánya, a II. rendű alperes javára.

Az előzőekben kifejtettek alapján az I-II. rendű felperesek sem a közös háztartásban élő hozzátartozók vagyoni viszonyaira, sem a ráépítésre, sem az ajándék visszakövetelésére vonatkozó szabályok alapján nem tarthatnak igényt a jogelődjük által a perbeli ingatlanon álló családi ház létrehozására fordított, de az I-II. rendű felperesek jogelődjének jóváhagyásával az I-II. rendű alperesek között már korábban elszámolt 280.000 forint helyébe lépett tulajdoni hányadra.

A Fővárosi Ítéltábla megjegyzi, nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény sem, hogy az I-II. rendű alperesek az I-II. rendű felperesek jogelődjének lakhatását melynek vagyoni értéke van a házasságuk felbontásáig mintegy két évtizeden keresztül közösen biztosították.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében megváltoztatva, a keresetet teljes egészében elutasította. A megváltoztató rendelkezés következménye, hogy az elsőfokú perköltséget az I-II. rendű felperesek kötelesek viselni a Pp. 78. § (1) bekezdése és a Pp. 86. § (3) bekezdése alapján.

Az I. rendű alperes fellebbezése eredményre vezetett, míg az I-II. rendű felperesek eredménytelenül terjesztették elő csatlakozó fellebbezésüket, a Fővárosi Ítéltábla ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében a Pp. 86. § (3) bekezdése alapján az I-II. rendű felpereseket kötelezte az I. rendű alperes jogi képviselte ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak szerint, a végzett munkával arányosan megállapított ügyvédi munkadíj megfizetésére. Az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti le nem rótt fellebbezési eljárási illeték, valamint az Itv. 46. § (4) bekezdése szerinti csatlakozó fellebbezési eljárási illeték felét az I. rendű felperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint 15. § (1) és (3) bekezdése alapján köteles felhívásra

megfizetni az államnak, az ezt meghaladó fellebbezési eljárási illetéket a II. rendű felperes személyes költségmentességére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2011. december 14.

Dr. Sághy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.
előadó bíró

Dr. Varga Edit s.k.
bíró